

Dr. JANEZU BLEIWEISU**OČETU SLOVENSKEGA NARODA**

V LJUBLJANI.

Pomladni solnčni žarek je posijal na zemljo. Začela se je tajati ledena skorja, cvetice kliti, drevesa zeleneti i cvesti, po logih se oglašati drobne tice; kmet je začel zapuščati tesno izbo, hoditi na polje kopat, orat in sejat. Solnčni žarek je če dalje bolj grel, vsa narava se je bolj i bolj oživljala, na polji je začelo rumeneti klasje, izmej perja sadonosnega drevja se bliskati sočno sadje.

Ta solnčni žarek, preslavni naš rojak in rodoljub, ta solnčni žarek je živa podoba Vašega delovanja na slovenskej zemlji. V letu 1843 je zabliskol prvič s prvim listom Vaših Novic, vedno bolj ogreval slovenska srca ter vsestransko gojil naš narod s tolikim vspehom, da se zdaj z vso pravico smemo ponášati mej izobraženimi evropskimi narodi. Pred Vašo dobo so sijale le redke zvezde na slovenskem nebu, i še te so nam zakrivali viharjni oblaki; Vi ste nam zdanili nebo. Kakor z magnetično močjo, tako ste nase potegnoli vse Vam sorodne moči, ki so vedno rastle i se krepile, ter ves narod tako povzdignole, da mu je slavna bodočnost gotova. Pale so nenaravne meje, ki so v duhu ločile Korošca i Štirca od Kranjca i Primorca; zdaj čutimo, da smo vsi Slovenci bratje, sinovi ene matere; zdaj čutimo svojo vrednost i veljavo, ter se ponášamo se svojo narodnostjo.

Vi ste duša te vesele preroditve, Vi ste dali novo življenje narodu, za katerega ste se v ustavnej dobi brez prestanka z mečem bistrega svojega duha i krepke volje nevstrašljivo v zborih i skupščinah borili, i pridobili svitlejšo zmago, nego najslavniši vojvoda na bojnem polji, kajti Vaša zmaga je zmaga za svobodo, pravico i človeštvo. Vašega poduka i neumornega dela neprecenjene dobrote so se naselile v palači prvega gospoda i v zadnjem koči bornega kmeta na slovenskej zemlji. Po pravici Vas narod imenuje svojega očeta.

To pismo Vam pišemo Slovenci na Adriji, združeni z družimi tukaj bivajočimi slovanskimi brati za voščilo k 70 letnemu rojstnemu dnevu in vemo, da Vas bo veselilo, ko boste iz njega videli, da smo Vam hvaležni, da Vas bo toliko bolj radovalo, ker veste, da je **taka hvaležnost** najboljši poroštvo i bodočemu narodovemu napredovanju, njegovej blagosti i slavi.

Bog Vas ohrani! na mnogaja leta na veselje vsem Slovencem!

V Trstu, dne 14. novembra 1878.

Preblagorodni Gospod!

Dovolite tudi nam *Istrskim Slovencem*, da Vam čestitamo iz globočine src k Vaši *sedemdesetletnici*, kajti tudi mi, akopram oddaljeni od središča *Slovenije* in v slabih narodnih razmerah ževeči, poznamo in čislamo Vaše velike *zasluge* za naš mili narod; mej nami so možje, ki uže *nad 30 let* opazujejo Vaše strajno delovanje na narodnem polju, in ki prav toliko časa pridno čitajo Vaše *slavne "Novice"*. — Vi nosite po vsej pravici ime *očeta Slovencev*, kajti pusto ledino Ste začeli orati čisto sami, — in pri tolikih *neugodnostih*, v tako *žalostnih razmerah*, v kakoršnjih Ste našli naš narod, nikoli se niste prestrašili; ampak *heroično* stali Ste vedno na braniku domovine, in danes, ko vidite, da je Vaša setev uže obrodila lepega sadu ter da je Vaš narod sigurno rešen propada: danes smete s *ponosom* in največ *zadovoljnostjo* zreti na *Vašo slavno prošlost*.

Nij ga slovenskega srca, katero ne bi kipelo posebno pri tej slovesni priliki hvaležnosti in ljubezni do Vas, *mili oče*, in *ves slovanski svet* imenuje te dni *Vaše ime* z velikim ponosom.

Sprejmite blagovoljno ta glas hvaležnosti iz tužne sicer, a če Bog dade, za *Slovanstvo rešene Istre*.

Bog blagoslovi Vaše blago delo! Bog Vas ohrani Slovencem še mnoga leta!

V Dolini, 16. novembra 1878. *)

*) Te dve adresi ste izročile deputaciji iz Trsta i Dolini gospodu dr. Bleiweisu 19. t. m. osobno v krasnih okvirih; prvo je zložil g. Fr. Cegnar, drugo g. V. Dolenc.

Nij prava podloga.

Z glavo majó ljudje, ko korakajo mimo zidarjev in čudne stavbe ter gledajo ostarelo zidovje brez prave podlage. Kolikor bolj je obteženo in kolikor višje raste zid, na videz dober, hujše se kažejo spoke po ostarelem zidovji. Stavbeni vodje mažejo, zabijajo kline ali — vse nič ne pomaga; zid bukne in žuga razpasti, ker nema prave podlage.

Z Dunaja dohajajo raznovrstne novice, druga drugo pobija; na Madžarskem je zavrelo in kipi stara srd do Slovanov. Dunajsko ministerstvo je postalo ko jesensko listje, ki ga vsak piš raznaša. Kaj vse to pomenja, kdo je zakrivil to? povprašuje se sem ter tja. — Odgovora ni nam skoro treba dati, saj to vsak ve, kedor vidi in sliši: nij prave podloge.

Naši ustavoverci, kateri so si z vladno pripomočjo ustvarili umetno večino, pritiskali so na nenemške narode, da se jim je naredil žul; zadnji čas pa je počil in aparat je ostal ko mlin ob suši in kaj zdaj? — Vsi vidijo, da nij prave podloge, da ne ide tako, pritiskanje Slovanov na zid se je za nepraktično pokazalo. Iščejo sredstva, ali ne morejo ga najti, ker jim je zoperno.

Poslopje na nepravilnej podlagi je začelo pokati; vsak, ki je pri tem vdeležen, poskuša svojo umetnost, podpira razpokano poslopje, maže spoke, v ktere so se uže razni mrčesi vgnezdili; pa vse nič ne pomaga, naj slabši piš razmaže vse in — razvalina bode ležala na tleh.

Treba je podreti umetno stavbo, očistiti temelj in začeti z novega zidati avstrijsko hišo. Dela je obilo.

Zdaj se premišluje, na mizi leži več narisov; neka stranka sili zmedeni svoj naris, ali prave podlage nema, nič ne velja. Vse oči na Dunaj obrača, tam se kuha stvar, ki iznenadi vse stranke, pride stvar na dan, ko svilni črv, ki prede na tisoče zaprek.

Predno pa se vse to izvrši, treba je, da se zdajni državni zbor domu spusti, volilni red tako preuredi, da bo pravičen, da se razpišejo nove volitve, pri kterih mora vlada nepristranska biti ter varovati pravico. To bode prava podloga, tu se vresničijo besede Njegovega Veličanstva: *Naredite mir mej narodi*; poneha naj narodno ščuvanje, država postane potem mogočna in za nje prijateljstvo so bodo potezali mogočni sosedje. Na pravi podlogi se bode vršila praktično enakopravnost, in dosedaj nezadovoljni davkoplačevalec pozabi svojih krvavih žuljev, nosil bode breme lažje, saj bode odškodovan s pravicami, ktere so bile globoko pod zemljo zagrebene od nasprotnne stranke.

Dorastle ste dve deželi Avstriji, Nemci in Ogri se upirajo in bi najrajši, da se zopet izročite trinogu, da jih na novo opustoši, ko jim je slovanska kri oprala nesnago krutih begov in divjih paš.

Slovanska roka in srčnost je pridobila dve deželi in povekšala Avstrijo. Mi to odobravamo, ker smo zvesti Avstriji in dobri

Slovani, ki bomo zastavljali blago in drago, da se nikdar več ne loči od habsburške krone.

Zgodovina bode kazala zlatim kazalom ta velik, osodopoln prevrat, katerega je povzročil hladnokrvni kmet, slovanski oratar, kateri je v sili drevo s puško zamenjal ter vabil v zgodovinsko kalo brate, da priskočijo; *Sada ali nikada*, orilo je od Adrije do Črnega morja. Osmanovo cesarstvo razpada in danes se vadija za zadnji ostanek.

Na pravi podlogi je prišel mogočni Rus ter zdrobil verige štiristoletnega robstva, z robskimi verigami pa je padla slava Osmanljev za večno.

Avstrije delo še nij dovršeno, na jugu stiska pest zavrtna, podkupljena, sebična, nenasičena drhal; na vstoku pritiska Madžar, da na Dunaj čutijo, in če tudi neradi, podajajo roko tem pritiskačem. To nij prava podloga, zato jo je treba podreti i napraviti tako, katera more nositi stebre, na katerej so oprti vsi avstrijski narodi.

Bleiweisova slavnost.

Kar bela Ljubljana stoji, ni bilo še take sijajne, navdušene svečanosti, kakor 18. in 19. t. m. Od štirih vetrov vseh jezikov matere Slavije, zbralo se je na stotine čestiteljev očeta slovenskega naroda, vsak vlak je pripeljal obilo gostov, kateri so bili od slavnostnega odseka sijajno sprejeti.

V ponedeljek zvečer je bila baklada, ljudstva se je po cestah, kder je baklada bila, vse trlo in ko morski valovi se valilo. Stari renegat Dežman je gledal skoz okno, ves presunen in nemškutarska stranka je ta dva dni tako otemnela, da se lahko reče: videli so se ko duhovi v „Mlinarjevi“ igri. Vtorek je bil sprejem deputacij v čitalnični dvorani, nagovori so bili tako ganljivi, da so mnogi solze v očeh igrali; dobil je stari jubilar diplomov in adres na kupe. Banket pri Tavčarju je bil velikansk, takih govornikov ni Ljubljana kmalu v svojem ozidji imela, govori so se vsi strinjali o slovanskej vzajemnosti, govorili so Slovenci, Hrvati, Bulgari, Srbi, Cehi, velikansk vtisk se je bral vsacemu na obrazu.

„Beseda“, ki je bila zvečer v Čitalnici, bila je nepričakovano sijajna. Gospica Valentova je izročila v imenu Ljubljanskih gospic lep srebern lavorjev venec se zlato obvezo, na kateri je bilo čitati voščilo za 70 letnico. Vsako lavorjevo pero pa je nosilo ime ene gospe, ktere so podarile venec. Zatim izroči v imenu tržaških okoličank s primernim nagovorom lična mlada okoličanka velik šopek z trobojnim trakom in napisom: „Okoliške Slovenke očetu naroda“. Dr. Bleiweis je ganjen sprejel lepe darove, rekel je, da bode njemu in njegovej rodbini ta spominek v večni spomin.

Po „besedi“ se je vse po dvoranah posedilo in z govori napijalo raznim gostom, vso noč je trajalo veselje. Tržaška deputacija, obstoječa iz gg. Nabergoj, Vatovec,

Dolinar, Trobec, Gorjup in Jež, bila je jako dobrodušno sprejeta, tudi tržaške okoličanke v svoji narodni opravi so bile povsod rado videne, kajti bile ste dve lepi mladi ženi gg. Vatočeva in Trobčeva, in mlada jako lepa gospodičina Venutijeva, katero so spremljali zgoraj omenjeni gg. deputati.

To je v kratkem popis Bleiweisove slavnosti. Telegramov je došlo na kupe.

Dopisi.

V Nišu, 24. oktobra.

„Kiša (dež) pada, veter duva (piha), a moj dragi stražo čuva“ tako poje naša nišlika, v dolge rudeče šalvare zamotana, pred malo prosto hišico; naš čorbažija (mali trgovec) mirno sedi v svojem dučanu (prodajalnici) in pušič dolg čibuk (lulu) računa, koliko je dana od Niša do Belgrada; činovnik (vradnik) spet, pretresa stare piškave protokole turške, in išče Petrovih njiv, ktere niso nikdar njegove bile, dimi se okoli njega od samega duhana (tabaka) kakor v dimniku okoli dimnikarja; seljaku (kmetu) spet, je trta, hvala Bogu, tako bogato rodila, da sam ne ve, kam spravi i speča toliko vina, vse bučke, v kterih je po 10 let stara rakija (žganje od slive) bila, vse od zelja smerdljive kadi, vse to je on napolnil — še briga ga ni, kakšno vince bode iz take posode.

Tak je svet, taki so ljudje.

No, drugače je pa življenje takraj Nišave, kjer se ponosni Niški grad sdviguje. Tokaj se ne gleda ali kiša pada ali veter duva, niti se ne računi, koliko je dana od Niša do Belgrada, še manj pa vino s rakijo meša — ropat baterij, razgetanje konj drami tukaj človeka, po 100 vóz polnih pušk in družega orožja se pripelje, in spet odpelje, žitnice se polnijo s žitom, piškot se v širokih, okroglih pečeh peče, vse pokvarjeno na novo se pripravlja, kovači, puškarji, vozarji in minarji, to vse je posla polnih rok. Za gradom spet na dolgi in široki ravnini se celi pukovi (polki) pešadije, konjice, in topničarstva vežba (eksercira) od zore do mraka, čuje se trombe glas, zdaj „naprej“, zdaj „nazaj“, zdaj „s kratkim“, zdaj „s polnim“, pa spet „s gimnastičnim korakom“, „k ramenu“, „na levo ramo“, „pred prsi“, „na roko“ to šlišiš ves dan, na zadnje človeka vže ušesa bole, in poveljniku sape primajunka. Ali nič ne pomaga, taki so časi. — Onkraj Nišane vlada mir, takraj Nišave očitna vojska, pripravljenje zato zadnjo gre že na dolgo in široko.

Pa, imamo li se drugemu nadati?

Presneto malo je upanja. Politično podnebje nam dandanes v času kratkih ur večkrat lice spremeni, ako nam je dopoldne milo solnce sijalo, priplavajo vže popoldne sivi oblaki, i njegov veseli svitli obraz zakrijejo; pa ako bi nas tudi še pred večer rumeni solnčni žarki na zapadu s upanjem navdajali, da se jutranja zarja na čistem

svetlem nebu rodi, nas bliskanje izza gore plaši, ker na žalost, poznato nam je, da od tiste strani se nemamo dobremu nadati, zato pa moramo biti spremljeni t. j. pripravljeni za vsak slučaj, ker, na Balkanskem poluostrovu miru nema, dokler bode v Carigradu polumesec vladal.

Glavna naloga tedaj naj nam bodi ta, da vse opuščamo, kar je splošni slovanski ideji škodljivo, ali brez koristi, da s združenimi močmi narodnost pospešujemo, ter se duševno in telesno tuko oborožimo, da smo v vsakem trenutku pripravljeni, vsak nam preteči napad, bilo od zapada ali juga, hrabro odbiti.

Naj nam bode Ural, Triglav, Morava-Soča, Črno morje, Jadransko morje, tudi tam Slovan brate ima — zato pa ne vdajmo se na Kopavniku in Giljanskem polji, niti pred Carigradom in Podgorico, ne udajte se na Adriji in Soči — ker ako zdaj propademo, obžalovalo nas bode Slovane 19. stoletje, krivila nas bode zgodovina nesložnosti, nezmožnosti v vživanju svobode, preklinjala nas bode slovanska Vila, ktera toliko sto let v črnoj tami po svobodi zdihuje, s zolznimi očmi od nas rešitve iz sužnosti pričakuje — tedaj zjedinite se, bratje Slave, zdaj je čas — slovanska doba kliče vas „na noge“. Upajmo, ako Bog da, in sreča junaška, in nam osoda mila bode, da ni daleč onaj čas, ko bode naša Nišlika veselo pela:

„Kiša pada, veter duva, a moj dragi na Kosovu stražo čuva“, niti naš čorbažija bode računal, koliko je dana od Niša do Belgrada, ampak koliko je dana od Belgrada do staroslavne Prizrena, niti pa, naša dična Slovenka se z bistrim okom plašljivo na južno stran sinjega Jadranskega morja ozirala ker znala bode, da tam čuva stražo krepki sin Slovenije, ponosni fant mile svoje domovine.

Prej 4 dnemi dospela je v Niš evropska komisija, da ograniči srbske meje, turška je poslala celó enega generala s 5 drugimi oficirji — ako jih arnavti na granici ne pobijejo, dobro če biti, bit'čemo en korak bližji k zvršenju slavnega berdinskega zaključka, kar se orijenta tiče.

Vslied okupacije Bosne je okoli 2000 turkov v Srbijo prešlo, tudi so nam 4 krupove topove pripeljali — (hvala jem) država jih je lepo primila, orožje odvzela, oni se pa slobodno po Srbiji šetajo; kar je vojniki prima vojnički hleb in menažo.

Kritični politični pregled.

Državni zbor je cesar na dom poslal precej, ko je sprejel adresu, katera se je izrekla zoper zasedenje i pridobitev Bosne i Hercegovine. Upamo, da ne bode več sklican i da bodo nove volitve srečnejše, nego so bile zadnje. Slave si ta zbor nij pridobil, ker je skrbel le zase, državi pa nakopal nove dolgove i državljanom nove davke.

Zdaj so zbrane delegacije v Peštu, da dovolé grofu Andrašiju milijone, katere zahteva za troške v Bosni i Hercegovini. Da Andraš dobí, kar bo zahteval, o tem nij dvombe.

General Filipovič je bil poklican iz Bosne i pojde zopet na staro mesto v Prago; na njegovo mesto je stopil vojvoda Württemberg, njegov adlatus bode general Ivanović. Madžari so tedaj zopet zmagali i bati se je najhujšega — za malo časa.

Novega ministerstva še nemamo i nič se še ne ve, kedaj ga dobomo i kako bode. Reči so tako zmedene, da mora vsacega poštenega i še tako modrega moža strah biti pred ministerskim stolom.

Laški kralj je bil napaden, ko se je peljal po napoljskih ulicah; 29 letni kuhar ga je hotel nožem umoriti, ali ranil ga le na levo roko, ministra Karolija pa, ki je kralja branil, v stegno. Morilec, vprašan, zakaj je hotel umoriti kralja, odgovoril je, da je sovražnik laškemu kralju in vsem drugim vladarjem. Rudeča pošast straši tudi na Laškem i velika sreča je mlademu kraljestvu, da se umor nij izvršil, ker sicer bi uže danes divjala krvava vstaja po vsem kraljestvu.

Poročilo

političnega društva „Edinost“ obravnava v XIX. občnem zboru v dvorani tržaške čitalnice 17. novembra 1878.

Predseduje g. podpredsednik V. Dolenc, zapisuje tajnik Dolinar, vlado zastopa višji komisar, g. vitez Vidic.

I. točka: Sporočilo o taboru je podpredsednik razložil, da ta točka lahko izostane, ker je v društvenem organu uže vse tiskano, povdarja na dalje korist tabora in navede važnost II. točke, zaradi ktere je sklican občni zbor.

II. točka je, nujen predlog: G. Dolenc poprime besedo ter govori: Slavni zbor! druga najvažnša točka, zarad ktere smo se danes zbrali, je, da sklenemo, kako se ima slaviti mož, ki se je vzdignol za slovenščino takrat, ko se je govorila le mej nižjim ljudstvom po kmetih, mož ki je vse svoje dni v vsakej priliki delal za narod in ga povzdignol z svojim trudom, da smo Slovenci zdaj zburjen narod ter postali skala, nad ktero se razbija vsaka sila ponemčevanja in poitalijančevanja; mož, ki je ostal vedno zvest svojim načelom. Prvi sl. list so bile „Novice“, ktere je marljivo vredoval in v njih budil narod, ta mož je dr. Janez Bleiweis v Ljubljani, kterege ne pozna in česti le vsak Slovenec, ampak tudi vsak zaveden Slovan.

Nepotrebno bi bilo zasluge dr. Janeza Bleiweisa Vam razlagati, uže ime njegovo je tako sijajno, da ga spoštujemo vsi. Možje, menim, da mi boste pritrdili vsi, če v znamenje posebnega spoštovanja predlagam, naj ga politično društvo „Edinost“ za svojega

častnega uda izvoli in naj mu zakliče trikratno živijo.

To se je takoj zgodilo; pri glasovanju pa je bil za častnega uda društva „Edinost“ soglasno izvoljen.

Predsednik dá besedo g. Gomilščaku.

G. Gomilščak: Jaz imam nujen predlog; ker ste tako slovesno počastili slavnega g. dr. Bleiweisa, zdržujem se omeniti še dveh njegovih prijateljev, ktera bivata na sl. Štajarskem in sta veljavna moža za slovenski Štajar, ta dva moža sta gg. dr. Štefan Kočevar in g. Davorin Trstenjak, župnik v Ponikvi. Ta dva moža sta bila to na Štajarskem, kar je bil Bleiweis na Kranjskem, bila sta mu osebna velika prijatelja.

Dr. Štefan Kočevar, kteri je prav zdaj svojo šestdesetletnico obhajal pomagal je narodu s tem, da je pisal v časnike ter seznanjal druge narode z našim zapuščenim narodom. (Dalje prihodnjič).

Domače stvari.

Kako vestno dela tržaški magistrat z slovenskimi občinami, dokazuje zopet ta le dogodek. Županu S. na Opčinah se je javno po časnikih očitalo, da si je pridržal novce, ki bi jih bil imel izplačati Opencem za nastanovanje vojakov. Župan S. se nij opravičil i bil je prisiljen pustiti županovaje. Volil se je tedaj nov župan. Stari župan je pri volitvi dobil le 4 glasove, drug mož pa 54, a vendar je magistrat imenoval zopet starega župana. Tako delo je tiranstvo i dela pohujšanje mej ljudstvom.

Gostovanje vojakov. V Trstu se je ustanovila blagosrčna družba gospodov, ki gosti z bojišča dohajajoče vojake. Pri tacih ganljivih prilikah se vselej zbere veliko ljudstva i marsikom se solzé utrinjajo, ker tržaško ljudstvo ima sploh dobro srce. Ko se je zadnji teden godilo gostovanje, zbralo se je obilo množice; prvosednik omenjene družbe je zaklical vojakom: „Živel!“ in odzdravili so mu vojaci z nabrano množico vred z enakim pozdravom. Ker pa mestnega župana nij bilo pričujočega, zato se je množica jako hudovala, ostro ga sodila: Zopet se uže valja . . . (dalje nij pristojno, ker je nespodobno).

Naši Kunovei, minolo nedeljo zjutraj je priplul Llojdov parnik iz Dalmacije z rezervisti domačega polka v Trst; nobeden ni znal za njih prihod, kajti vozili so se po strašno viharjem morji, v nevarnem Kvarneru so valovi parnik pokrivali. Vsi vtrujeni so stopili na suho, ali nikdo jih nij čakal in sprejel razen vojaške godbe. Vsak oddelek vernivši se iz bojišča, pogostili so poprej s pivom, gorkimi klobasami in kruhom, zakaj pa naših hrabrih Janezov niso pogostili, to nam ni znano.

Vsak vojak je imel se sabo kako malo trofejo za spominek, da se je s krutim Turkom boril ter pripomogel Avstrijo za dve krasni deželi povekšati. Vsem se je poznalo,

da so morali veliko težav prebiti; mej njimi je bil junak Kozjek se zlato svetinjo hrabrosti, doma iz Šiške pri Ljubljani. Kamor je prišel, povsod so mu postregli s pivom in cigarami, kajti vreden je vsega spoštovanja, ker je rešil svojega višjega lajtenanta grozovite smrti in pobil sedem turških konjikov, da ga je otel.

Tabor je naše lahone z uma spravil, kajti, še vedno ne morejo pozabiti udarca, ki ga je tabor „irredenti“ dal, strašno mora boleti to, ker vedno se ponavlja mačji mijavk v časnikih. „L'Operajo“, list one barve, ktera se le v onem času vidi, ko petarde pokajo — ščuje prav abotno na Slovence, omenja tudi leta 1868, ko je lahonstvo zasadilo prve korenike očitno na obalah slovanske Adrije, in pravi na vsa usta, da tukaj ni slovansko, da je vse laško, še celo zrak. Mi pa z slovanskega stališča trdimo: „Tu je slovanska zemlja, na kteri prebiva Slovenec, zaveden svojih pravic, svoje moči in stališča“, za njim pa stoji sosed, čuvajoč i pazeč.

Ako nekteri ptujci kužijo zrak in ga potem po svoje imenujejo, to nas prav nič ne straši; pristavljamo le to še, da se Slovenija ne zaduši, ako povžije pešico Lahov, nje želodec lahko prebavi to malenkost. „L'Operajo“, ko je zbleval svoje žveplo napravil je tudi velike kozlove skoke, ko je trdil, da Tabor Lahov še segreje ne, da jih nič ne briga i. t. d. ali mi vidimo i vemo, da je južnoslovanski tabor v Dolini napravil črto čez račun in poškopil vroče lahonske glave z mrzlo vodo, da je „irredenta“ postala „ridanta“, to je smešna; v Italiji pa je ljudstvo spregledalo, da so jih tržaški otročaji nalagali, in jim stvari z drugimi barvami slikali, nego so v resnici. Italija vidi, da tu ne bode riža sejala; na slovanski zemlji raste slovanska pšenica. Kakor je pri Visu naša oklopnica udarila v laško „Re d'Italia“, ki se je pegreznola v globočino morja, enako je zadal dolinski tabor smrtni udarec „irredenti“. Naj ve „L'Operajo“, da se zdaj piše 1878, in ne 10 let nazaj.

Nevihita na morju je bila minoli teden grozovita, naredila je na tisoč škode. Morje je zrastle vsled buččega morskega viharja tako, da je stalo po bližnjih tržaških ulicah in po njih lahko s čolnom vozilo. Pri več ladijah je potrgalo debele verige, male ladije ki rabijo za prevaževanje blago na velike, vrglo je na suho. Parnik, ki vozi v Furlanijo v Cervinjan, potisnola je morska sila na obrežje v Barkovlje, kder je tudi našim okoličanom razbilo mnogo bark, s kterim so si kruh služili.

Popravek.

Berzovav g. Nabergoja z Dunaja se mora glasiti: Nabergoj kliče iz Dunaja taboru v Dolini: Ni Nemec, ni Italijan, gospodar jadranskega morja mora biti le Slovan. — Telegram smo prejeli popačen z Dunaja.